

Med disse Bemærkninger skal jeg paa egne og paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til videre velvillig Behandling.

Carl Jensen: Det første Spørgsmaal, der melder sig, naar man skal lovgive paa dette Omraade, er, om det Beløb, man fastsætter, er tilstrækkeligt for et Menneske til at eksistere af. Det har været Gangen i alle de Drøftelser, der har fundet Sted lige fra den første Gang, man beskæftigede sig med Forsørgelseslovgivning paa dette Omraade, nemlig da man behandlede Loven om Alderdomsunderstøttelse af 9. April 1891. I denne Lovs § 5 stod der bl. a.: „Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde“. Man har altsaa her slaaet fast, at der til enhver Tid bør gives saa meget, at det er tilstrækkeligt til det nødvendige Underhold og til Kur og Pleje for den paagældende Person. Da vi havde faaet Loven af 1891, var saa godt som alle utilfredse med den; allerede i 1899 forelaa der i Folketinget Forslag om en Ændring af Loven, og efter § 6 i dette Forslag skulde der fastsættes et Minimumsbeløb for Ydelsen. Man var blevet betænkelig ved Loven, som den var, idet den blev brugt paa en saadan Maade, at en hel Del Mennesker fik en Understøttelse saa lav, at den omtrent var lig Nul. Formaalet maatte være at komme bort fra det offentlige Fattigvæsen. De, der den Gang befandt sig under det offentlige Fattigvæsen, havde jo meget daarligere Kaar — vi husker alle de gamle Fattiggaarde, Adskillelsen af Ægtefæller o. s. v. —, og derfor fik vi Loven af 1891. Men allerede i 1899 beklagede man sig altsaa over, at Understøttelserne var for lave, idet man mente, at der burde fastsættes et Minimumsbeløb, for at de gamle i hvert Fald kunde faa saa meget, at de ikke blev alt for meget ringere stillet end dem, der gik over paa Fattigvæsenet. Lad mig med det samme sige, at jeg indrømmer, at Venstre op igennem 90erne virkelig medvirkede til at fremme Alderdomsunderstøttelseslovgivningen, ganske vist ikke til vor fulde Tilfredshed, saaledes som vi ønskede det, men Partiet var alligevel med til at fremme Udviklingen, det skal erkendes.

Da vi naaede ind i det nye Aarhundrede, begyndte der imidlertid at rejse sig Røster ude omkring i Landet, som sagde: Det er dog egentlig for galt, saadan en Masse Penge man nu bruger til Alderdomsunderstøttelsen! Man begyndte at blive betænkelig, og Betænkeligheden blev større og

større, efterhaanden som Socialdemokratiet blev større og større og fik mere Indflydelse. Alderdomsunderstøttelsesloven var nemlig skrevet saaledes, at den administreret af et frisindet Styre var en ganske udmærket Lov, og det viste sig snart, at efterhaanden som de frisindede Partiers Indflydelse i Kommunerne steg, forstod de at bruge Alderdomsunderstøttelsesloven. Saa kom Venstre imidlertid pludselig og sagde, naturligtvis støttet af Højre: Det er dog for galt, saadan en Masse Penge der nu anvendes til Forsørgelse af de gamle! Efterhaanden som man erkendte, at de tidligere ydede Understøttelser var for lave, hævede man dem nemlig, og Resultatet var, at de gamle følte sig tilfredse i de Kommuner, hvor de blev ordentligt behandlet. Det viste sig ogsaa derved, at der skete Tilflytning fra de Kommuner, hvor der ikke var et frisindet Styre, hen til de Kommuner, hvor der ydedes større Understøttelser.

Jeg maa dog i denne Forbindelse bemærke, at naar man har fremsat den Beskyldning, at der i saadanne Kommuner fandt et hensynsløst Misbrug af Skatteborgernes Penge Sted, skylder man Beviset derfor, for der var vist ikke en eneste Kommune, der ydede saa meget i Alderdomsunderstøttelse efter den gamle Lov, at de gamle kunde sige, at de var kommet paa den grønne Gren; tværtimod, selv om frisindede Kommuner gjorde, hvad de kunde, har de altid holdt Understøttelsen paa et saadant Niveau, at man ikke fra andre Partiers eller fra Autoriteternes Side kunde komme og sige til dem, at de misbrugte Skatteborgernes Penge.

Denne Udvikling førte imidlertid med sig, at man kom ind paa Spørgsmaalet om en Ændring af Alderdomsunderstøttelsesloven, og dette resulterede i, at vi fik Loven om Aldersrente af 7. August 1922. Denne Lov førte os ind paa de faste Takster, og den højtærede Indenrigsminister, som fremsatte Forslaget, den samme, som nu har fremsat Revisionsforslaget, fremhævede den Gang, at det, der skete, stemte med et Ønske, som næredes af alle Partier. Man maatte altsaa mene, at nu havde man faaet Forholdet ordnet saaledes, som det burde være; men Loven var ikke mere end godt og vel traadt i Kraft, før der fra næsten alle Kommuner indløb Beklagelser over den Utilfredshed, der var med denne Maade at komme de gamle til Hjælp paa. Sagen er den, at i adskillige Kommuner havde de gamle faaet en ordentlig Alderdomsunderstøttelse, men nu skar denne Lov dem